

развѣрва язика, а ако е испито съ мѣрка, то и мислитѣ въ главата се проявяватъ. Петръ Катхеджията ако и да бѣше Българинъ, но умътъ стоѣше въ главата му. На въпроса защо той захвърли военната служба, той отговори:

— Може би азъ и лошо направихъ, но дѣвойката ме обикна и азъ я обикнахъ. Мойтъ покровителъ Мюгесарифъ-паша захвана да ме подканя, обѣща ми златни гори и ме придума. Азъ помолихъ да напишатъ жалбата за оставката, а мюгесарифина направи всичко останало. Сега ще се прибера дома и ще захвана да търгувамъ. Жалко, но нѣма какво да се прави!

— Я ми разкажи, брате, какъ отиватъ работитѣ въ вашиятъ казашки полкъ?

— И добри и зли, има тамъ всѣкакви людѣе. Има добри хора, на чело на тѣхъ се намира Ферикъ-паша; да му даде Богъ здравие. Тѣ желаятъ доброто на Турпитѣ, защото Турпитѣ сж най-вѣрнитѣ съюзници на тѣхната страна, но желаятъ доброто и на насъ, защото самъ сж Славяни и насъ признаватъ за Славяни; тѣ се стараятъ да расположатъ къмъ насъ правителството, искатъ да подобрятъ нашето положение, съветватъ ни да бъдемъ вѣрни на Султана, и не позволяватъ да се унижава и притѣснява нашия народъ. Да имъ даде Богъ здравие. Но и въ най-хубавото жито се намира къклица, и за нещастие натрупала се много. Италиянциѣ, Чифутиѣ, лакеитѣ, базиргениѣ, Ерменцитѣ, циганитѣ, всички се показватъ за шляхтичи, пиятъ, крадѣтъ, безсѣвѣстно лъжатъ, хранятъ се отъ войнишкий потъ, убиватъ у войницитѣ охотага за служба, привикнуватъ ги къмъ мошеничество, подкороросватъ ги да отстъпватъ отъ вѣрата си, и развалятъ всичко, което могатъ. Сбирщина! Какъ се държи полка, за това знаятъ само Ферикъ-паша и Богъ, а се държи той за сега крѣпко, за честта на войската и за честта на българското име.

— Какво тогава ще излѣзе спорѣдъ тебе отъ това?

— Чуваѣ съмъ още като бѣхъ дѣте отъ баща си и дѣда си че най-сетѣ къклицата винаги ще задуши пшепцата.